

Naci Goci

Vilaisimai ir atsakymai

Nacionalsocialistams

Leidėjų žodis

Mes nusprendėme išleisti šią nedidelę knygelę su tikslu supažindinti Lietuvos žmones su nacionalsocializmo idėjomis iš tiesioginių šaltinių, o ne įrodytos slydžiamos melagingos propagandos sukurtų melo vadovėlių, skirtų iškreipti nacionalsocializmą ir jį pateikti kaip „pamišusį, nežmonišką“ ir panašiai. Tačiau iš tiesų nacionalsocializmas yra Gamtos dėsnių pritaikymas šiuolaikinei europietiškosios rasės žmonių visuomenei.

Dr. Paulius Josefus Gebelsas – didis vokiečių ir didis europietis, tikras nacionalsocialistas, ne tik savo žodžiais, bet ir savo darbais ir veiksmais. „Naci Soci“ yra trumpas veikalas, supažindinantis populiariąją publiką su pagrindinėmis nacionalsocialistų idėjomis nacionalinės sąmonės, socializmo, valstybės valdymo ir kitokiais aktualiais klausimais. Galima sakyti, kad ši nedidelė knygelė yra savotiškas nacionalsocializmo pradžiamokslis.

Šis veikalas yra parašytas dialogo forma, kad būtų idomiau ir paprasčiau suprasti dėstomas mintis. Nors Dr. Gebelsas čia kreipiasi į vokiečių tautą, galima teisingai teigti, kad čia išdėstytos idėjos iš esmės yra puikiai tinkamos kiekvienai arišiai tautai, taipogi ir Lietuvii Tautai. Žinoma, vienas iš pagrindinių skirtumų, kad vokiečiai didelė, o mes – maža Tauta. Taipogi šiais laikais antinacionalinių ir antirasinių jėgų įtaka ir valdžia yra dar didesnė, negu nacionalsocialistų kovos dėl valdžios laikais. 1945 metais pasaulinė įvodya laimėjo didžiulę pergalę, ją pasekė kapitalistinės demokratijos pergalė prieš kitą savo pusę – įvodiškąjį komunizmą. Tačiau šiandien įvodya aktyviai vėspatauja pasaulyje kaip niekada anksčiau. Demokratiija, kapitalizmas, dekadentiizmas veda baltąją arių rasę į niekingą pražūtį. Europa pamažu tampa spalvotųjų rasų basetnu. Europa, kartu su Lietuvii Tauta, sistemingai degeneruoja, baltoji rasė pamažu nyksta.

Dabar, kaip niekada anksčiau, mūsų Nacijai ir mūsų rasei yra privalu suvokti tokių vryų kaip Dr. Paulius Josefus Gebelsas idėjų teisingumą, jų idėjinį genijų ir priimti nacionalizmo, rasizmo idėjas, suvokti, kad Lietuvii Tauta neturi šansų išlikti be stiprios arių rasės, kuri jį taipogi priklauso, kad Europą tegali išgelbėti radihalus nacionalinės-rasinės sąmonės atkūrimas jos tautose.

Tikimės, kad Lietuviai skaitytojai įsisavins šio didžio vryso išreikštas mintis, supras įvodiškojo mahiškizmo ir demokratizmo esmę. Politinė cenzūra „demokratinėje Lietuvoje“ neabejotinai bus nepatenkinta šito veikalo publikiacija, tačiau mes, kartu su NSDAP/AO, rūpinimės, kad jį būtų perskaityta kuo didesnio skaiciaus žmonių. Jokia politinė cenzūra, jokia generalinė prokuratiūra ir jokie saugumiečiai nesustabdys Idėjos, kuri yra pagrįsta Tiesa, kuri yra šventa. Tik atsidūrus mūsų Nacijai ir mūsų rasei atis šviesesni laikai.

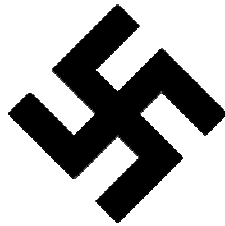

Dr. Paulius Jozefas Gėbelsas

„Naci-Soci“: klausimai ir atsakymai nacionalsocialistams

10 Įsakymų nacionalsocialistams

1. **V**okietija yra tavo tėvynė. Mylėk ją virš visko ir daugiau darbais, negu žodžiais.
2. **V**okietijos priešai yra tavo priešai, nekęsk jų visa savo širdimi.
3. **K**iekvienas tautietis, net žemiausias, yra Vokietijos dalis, mylėk jį kaip myli pats save.
4. **S**au reikalauju tik pareigų, tada Vokietija irgi atgaus savo teises ir privilegijas.
5. **D**idžiuokis Vokietija. Tu turi teisę didžiuotis tėvyne, už kurią milijonai paaukojo savo gyvybes.
6. **T**as, kas smurtauja prieš Vokietiją, smurtauja prieš tave, atsilygink jam savo kumščiais!
7. **A**tsilygink už tai, kas yra daroma. Jeigu tau yra nesuteikiamos tavo teisėtos teisės, atmink: tu jas vėl gali išsaugoti tik per savo paties politinį judėjimą.
8. **N**ebūk chuliganiškas antisemitas - bet saugokis „Berliner Tageblatt“!
9. **G**yvenk savo gyvenimą taip, kad vieną dieną tau netektų gėdingai stovėti priešais naują Vokietiją.
10. **T**urėk tikėjimą ateitimi: tik taip tu ją laimėsi.

Politika - ačiū, ne

Klausiantysis:

„Ne, ne! Nelįskite prie manęs su politika. Tai, vis dėl to, niekas daugiau, negu apgavystė ir melas. Po revoliucijos dar buvo įmanoma pagauti kvailus žmones su visomis šitomis tuščiomis frazėmis, bet tie laikai jau pasibaigę. Aš daugiau nebetikiu tokiais dalykais. Aš dirbu savo darbą ir daugiau į politiką nebekreipiu dėmesio. Ir daugiau nieko čia neprisidursite!“

Dr. Paulius Josefas Gėbelsas:

„Atleiskite man, kad taip sakau, bet tada mūsų bendras priešas - kad ir koku vardu jį bevadintumėte: kapitalizmas, žydai, parlamentas, demokratija, ar marksizmas - bus pasiekęs, ko norėjo!“

Klausiantysis:

„Kodėl? Aš nesuprantu.“

Dr. Paulius Josefas Gėbelsas:

„Jis užtikrina, kad vokiečių tauta nesidomėtų politika. Ji gali toliau vergauti ir mirtinai persidirbti - o jos politiką žydai padarys už ją.“

Klausiantysis:

„Jūs esate nepermaldujamas. Bet aš jūsų klausiu: kuo aš galiu pasitikėti šią dieną, šiame amžiuje? Įvardinkite nors vieną partiją, kairės ar dešinės, kuri mums neprikišo tuščių frazių ir pažadų nuo pat 1918 metų ir įvardinkite nors vieną partiją, turėjusią bent menkiausius ketinimus įgyvendinti nors dalį tų pažadų.“

Dr. Paulius Josefas Gėbelsas:

„Jūs teisus. Visos partijos melavo ir apgaudinėjo žmones. Nei viena nebuvo sąžininga ir net nebandė realizuoti praktikoje to, ką mums žadėjo teorijoje. Jie savo tautą pažinojo tik rinkimų metu. Bet ar Vokietijos politinės partijos ir nusivylimas jų išdavystėmis turi būti sinonimiškos nusivylimui mūsų ateitimi? Jeigu partijos yra niekuo geros, tada palikime jas ir eikime prieš jas!“

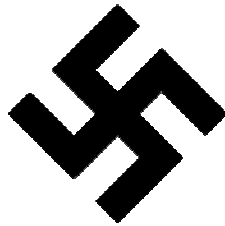
Klausiantysis:

„Oi ne! Tam dabar jau per vėlu. Mes daugiau nebeturime drąsos, tikėjimo, ar ryžto, paskelbti naujos Vokietijos norą gyventi - tik ne sąlygomis, su kuriomis susiduriame šiandien.“

Dr. Paulius Josefas Gėbelsas:

„Būtų gerai, jei saktumėte, ne „mes“, o „aš“. Mes turime drąsą, tikėjimą ir ryžtą tai padaryti. Kaip jūs įsivaizduojate ateitį?“

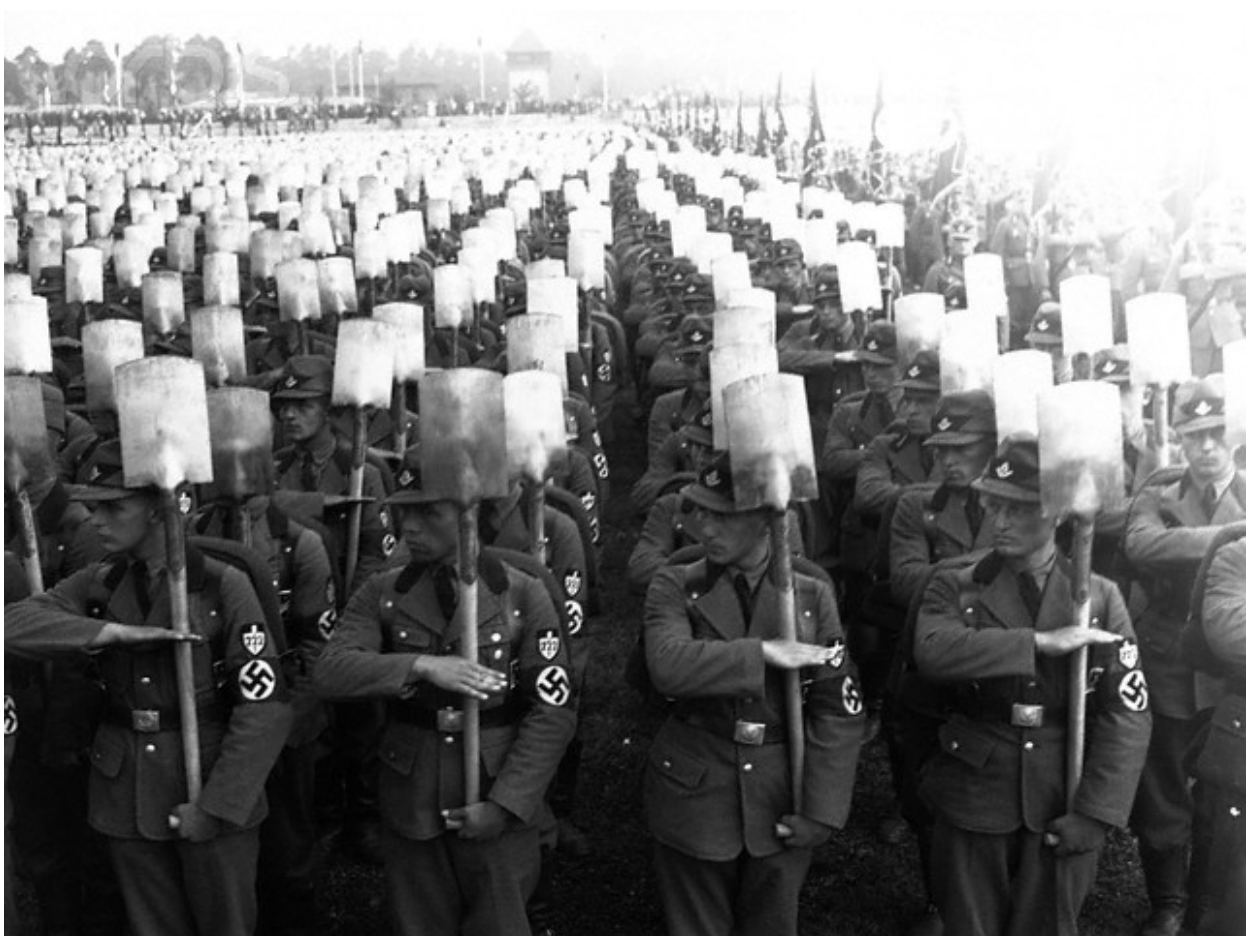
Ekonomika ir politika

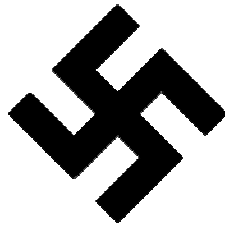
Klausiantysis:

„Yra vienas faktorius, kuriame aš dar matau liepsnelę vilties. Mūsų ekonomika. Aš tikiu, kad nesunaikinamas vokiečių tautos darbštumas pabaigoje triumfuos. Darbas ir ekonomika nulemia likimą. Mes turime dirbti daugiau ir kalbėti mažiau!”

Dr. Paulius Josefas Gėbelsas:

„Labai gerai! Aš siūlau, kad jūs nueitumėte pas mūsų trejis milijonus bedarbių ir jiems aiškintumėte, lyg koks balsas dykūmoje: „Mes turime dirbti daugiau ir kalbėti mažiau!“ Galbūt tada kas nors jums parodys jūsų banalybių kvailumą šiek tiek aiškiau, negu aš dabar galiu ir noriu. :Ekonomika yra tai, kas lemia mūsų likimą!“ Valteris Ratenau sakė tą patį, kai jis darė pirmuosius stambaus masto bandymus Vokietijos gamybinį procesą patalpinti į užkulisinį internacionalą, drebančius iš baimės kaip kokie bailiai, nusileidę laukiantys bet kokio likimo, koks mums bus parinktas. Vietoje to, mes išeiname į gatves ir pasitinkame įbauginimą stačia galva. Ir tai yra tada, kada mes teoretinę opozicijos vidurinėsios klasės vienaklasei valstybei paverčiame praktika!”

Klasių kova

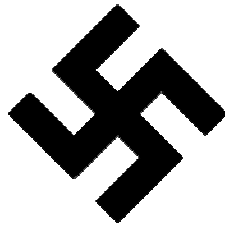
Klausiantysis:

„Tai reiškia, kad jūs pavirtote į partiją, remiančią klasių kovą! Jūs pasivadinate darbininkų partija! Tai buvo pirmasis žingsnis. Jūs pavadinate save socialistais. Tai buvo antrasis. Dabar jūs kalbate apie vidurinėsios klasės vienaklasę valstybę. Tai yra treččiasis ir paskutinis žingsnis. Ar yra kas nors, kuo jus atskirti nuo marksizmo? Tikrai nėra nieko daugiau veidmainiško, negu gerai prasimaitinantis pilietis, protestuojantis prieš darbininkų klasės idėją apie klasių kovą. Jūs išbuvote visą žiemą jaukiai ir patogiai. Jūsų paties asmenybė yra provokuojanti klasių kovą. Kas jums duoda teisę save pasipūsti, visam pakilusiam nacionalinės atsakomybės pasididžiavime, prieš dirbančiosios klasės kovą? Jau beveik šešiasdešimt metų vidurinėsios klasės valstybė iš tiesų buvo ne kas kita kaip organizuota vienaklasė valstybė kuri, iš priverčiančio istorinio būtinumo, pati davė pradžią darbininkų klasės klasių kovos koncepcijai? Ar jūs nesumokėjote kainos už šitą vienaklasę valstybę 1918 metų lapkričio 9 dieną? Ir argi jūs, šią pačią akimirką, nesate užsiėmę pasinaudojimu žmonių nusivylimu marksizmo beprotybe tam, kad būtų atkurta ta pati sena, reakcinga vidurinėsios klasės nesamone, kaip ir anksčiau? Argi jums, gerai pavalgiusiems piliečiams, ne gėda kovoti prieš nepavalgiusių, sulysusių, bedarbių, išalkusių darbininkų klasių kovą?“

Dr. Paulius Josefas Gėbelsas:

„Taip, mes save vadiname darbininkų partija! Tai yra pirmasis žingsnis šalin nuo vidurinėsios klasės valstybės! Mes vadinamės darbininkų partija, nes norime darbą padaryti laisvu, kadangi mes suvokiame produktyvų darbą kaip varomąją istorijos jėgą, kadangi darbas mums reiškia daugiau negu asmeninis turtas, išsilavinimas, klasė, ar vidurinėsios klasės aplinka! Štai todėl mes save vadiname darbininkų partija!“

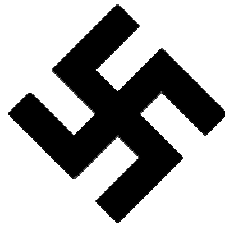

Socialinis ir socialistas

Dr. Paulius Josefas Gėbelsas:

„Taip, mes save vadiname socialistais. Tai antrasis žingsnis. Antrasis žingsnis šalin nuo vidurinėsios klasės valstybės. Mes save vadiname socialistais, protestuodami prieš melagingą vidurinėsios klasės socialinį teisingumą. Mes nenorime gailesčio ir nenorime „socialinio teisingumo“. Mums visiškai nerūpi tai, ką jūs vadinate „socialinės gerovės leidyba“. To net neužtenka kartu išlaikyti kūno ir dvasios. Mes norime teisių, kurias mums užtikrina gamta ir įstatymas. Mes norime pilnos savo dalies to, ką Dangus mums davė ir atlygio už savo fizinius ir intelektualius darbus! Ir tai yra socializmas!”

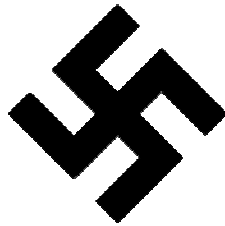

Vienaklasė valstybė

Dr. Paulius Josefas Gėbelsas:

„Ir dabar mes kalbame apie vienaklasę valstybę. Kodėl? kadangi vidurinėsios klasės valstybė pavirto visiškai vienaklase valstybe. Kadangi tai yra sistema, kurioje vertė yra vertinama nebe pagal pasiekimus ir valią, bet tik pagal išsilavinimą, turtą ir tradiciją. Mes kalbame apie vidurinėsios klasės valstybę, nes ši valstybė paėmė nacijos didžiausią gėrį - meilę nacijai ir liaudžiai - tai iškreipė į savanaudišką meilę turtui, taipogi išskirdama septyniolika milijonų vokiškai besijaučiančių ir vokiškai mastančių darbininkų. Ko vidurinioji klasė norėjo, yra nesvarbu. Ką ji pasiekė, yra svarbu. Jei ji norėjo stiprios Vokietijos, ką ji pasiekė? Internacionalinę vergų koloniją, kurią sukilėlių smūgiai nuvedė iki sunaikinimo slenkščio 1918 metų lapkričio 9 dieną! Ir tai yra tiesa. Mes protestuojame prieš klasių kovos koncepciją. Visas mūsų judėjimas yra vienas didelis protestas prieš klasių kovą, kuri pašalina mūsų tautą iš istorijos. Bet mes susiduriame su faktais: jeigu septyniolika milijonų darbininkų kairėje klasių kovą laiko savo paskutine viltimi, tai tik todėl, kad dešinė praktikoje juos taip mokė šešiasdešimt metų. Ir kurgi mes gautumėme moralinį pateisinimą ėjimui prieš vidurinėsios klasės klasių kovos koncepciją, jeigu vidurinėsios klasės valstybės nebūtų, pirmiausia, išardymui iki savo pamatų ir pakeitimui nauja, socialistinės struktūros vokiška visuomene.“

Raumenys ir intelektas

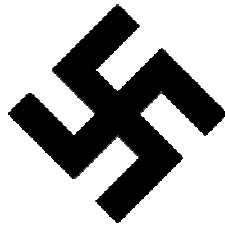
Klausiantysis:

„Ir kas jums padės išardyti senąją sistemą ir pastatyti naująją?“

Dr. Paulius Josefas Gėbelsas:

„Dėl to mes remiamės sveikais vokiečių darbininkų instinktais. Ateis diena, kai net ir paskutinis iš jų išvys šviesą. Kažkada, ir raumenys, ir intelektas pakils kartu į protestą ir tada bus mūsų eilė atnešti pokyčius ir teisti. Mes padarysime viską savo galioje, kad tas laikas ateitų greitai. Tada raumenų ir intelekto darbininkai susiras vienas kitą. Tada taps aišku, kas tikrai myli savo šalį, už partijų, ar socialinių klasių. Ir tada dirbantis ateities jaunimas statys trečiąją Vokietiją. Tas nepatyręs jaunimas tada galės spręsti. Ir išmintis, ir patirtis eis su jais kaip medžio lapai su vėju. Tada mes paimsime Vokietijos likimą į savo pačių rankas. Mes išspresime socializmo problemą radikaliam ir vieną kartą ir visiems laikams, nesibaimindami rūpeščių dėl tradicijų, išsilavinimo ir pelno, lygio ir socialinės klasės, atsižvelgdami į dirbančiųjų Vokietijos žmonių ateitį.“

Nacionalistinis ir socialistinis

Dr. Paulius Josefas Gėbelsas:

„Tada mes įrodysime, kad nacionalizmas yra daugiau negu patogi moralinė teologija vidurinėsios klasės turtui ir kapitalistų pelnui. Korupcijos ir ištvirkimo pamazgų duobė tada pasiduos naujam nacionalizmui, kaip radikaliai nacionalinės savigynos formai ir naujam socializmui kaip samoningiausiajam reikiamų jo priešaščių kūriniai.“

Marksizmo beviltiškumas

Klausiantysis:

„Jūs kalbate apie socializmą! Bet po šešiasdešimties metų kovos už socializmą, kuris pasibaigė visišku valstybės idealo panaikinimu, ar vokiečių darbininkas neturi pateisinamos priežasties nusivilti socializmu ir savo socialinės klasės ateitimi?“

Dr. Paulius Josefas Gėbelsas:

„Niekada! Apsvarstykite:

1. Jis šešiasdešimt metų kovojo ne už socializmą, bet už marksizmą. Ir marksizmas, su savo teorijomis, naikinančiomis rases ir tautas, yra tikra socializmo priešingybė.
2. Marksizmas niekada nebuvo vokiečių darbininko valstybės idealas. Jis priėmė žydiškų idėjų maišatį tik todėl, kad jam nebuvo daugiau pasirinkimų, jo kovoje už jo klasės laisvę.
3. Marksizmas yra kapavietė ne tik nacionalinėms tautoms, bet ir ypač tai klasei, kuri nuoširdžiai kovoja už jos realizavimą: dirbančiosios klasės.

Taigi, tai nėra darbininko teisė apleisti socializmą, bet verčiau jo pareiga apleisti marksizmą. Kuo anksčiau jis tai padarys, tuo geriau bus jam pačiam.“

Klausiantysis:

„Jūs darote didelį triukšmą dėl būvimo prieš žydus. Argi šiandien, dvidešimtame amžiuje, antisemitizmas nėra pasenęs dalykas? Ar žydai irgi nėra žmonės? Ar nėra ir „baltų žydų“? Ar nėra blogas ženklas, kad mes, šešiasdešimtis milijonai vokiečių, bijome dvejų milijonų žydų?“

Dr. Paulius Josefas Gėbelsas:

„Atsargiai! Pamėginkite pagalvoti logiškai:

1. Seigu mes būtumėme tik antisemitai, tada, taip, tai būtų pasenęs dalykas. Bet mes irgi esame socialistiškai. Mes negalime turėti vieną be kito: socializmas, tai yra, vokiečių darbininkų laisvė, taipogi, vokiečių nacijos laisvė gali būti pasiekta tik kovojant prieš žydus ir, kadangi mes norime Vokietijos laisvės ir socializmo, mes esame antisemitiškai.

2. Sutinku, žydai irgi yra žmonės. Niekas iš mūsų tuo niekada neabejojo. Bet, tuo pačiu, blusos irgi yra gyvos būtybės, tik nelabai malonios. Ir kadangi blusos nėra malonūs gyviai, mes neturime jokios moralinės pareigos saugoti jas ir leisti joms klestėti, kad jos mus kandžiotų ir kankintų, verčiau mes turime jas pašalinti iš savo aplinkos. Taip pat yra ir su žydais.

3. Žinoma, yra ir „baltų žydų“. Ir jų kasdien vis daugiau. Bet tai nėra jiems naudingas, o verčiau jiems neparankus argumentas. Pats faktas, kad taip mūsų esančius niekšus vadiname „baltais žydais“ -įrodymas, kad būti žydu yra kai kas žema, antraip vadintume suktus žydus „geltonais kirkščionimis“!

4. Yra blogas ženklas ne mums, o verčiau, jums, kad šešiasdešimt milijonų vokiečių bijo dvejų milijonų žydų. Mes nebijome tų dvejų milijonų, mes kovojame prieš juos. Bet esate per daug bailūs šiai kovai ir beveik niekada šito nedarote.

Jeigu tie šešiasdešimt milijonų kovotų prieš žydus, tada ateitų žydų eilė bijoti.“

Monarchija ar respublika?

Klausiantysis:

„Dabar turėsite sąžiningai atsakyti. Ar jūs esate monarchistai, ar respublikonai?“

Dr. Paulius Josefas Gėbelsas:

„Nei vienokie, nei kitokia, kadangi:

1. Organizacinės valstybės struktūros klausimas šiandien yra labai menkas. Tauta, mirštanti po Versalio sutarties sąlygomis, turi didesnių rūpesčių, negu monarchijos prieš respubliką klausimas.

2. Tauta galės išspręsti šį klausimą kartą ir visiems laikams, kai ji gaus savo laisvę.

Bet principe, mes sakome: gera respublika yra geriau, negu prasta monarchija ir gera monarchija yra geriau, negu prasta respublika. Abi valdymo formos turi savo pranašumus ir trūkumus. Jas pasverti vieną su kita yra darbas tautos, kuri žvelgia į pasaulį laisvėje.“

Juoda, balta ir raudona, ar juoda, raudona ir auksinė vėliava?

Klausiantysis:

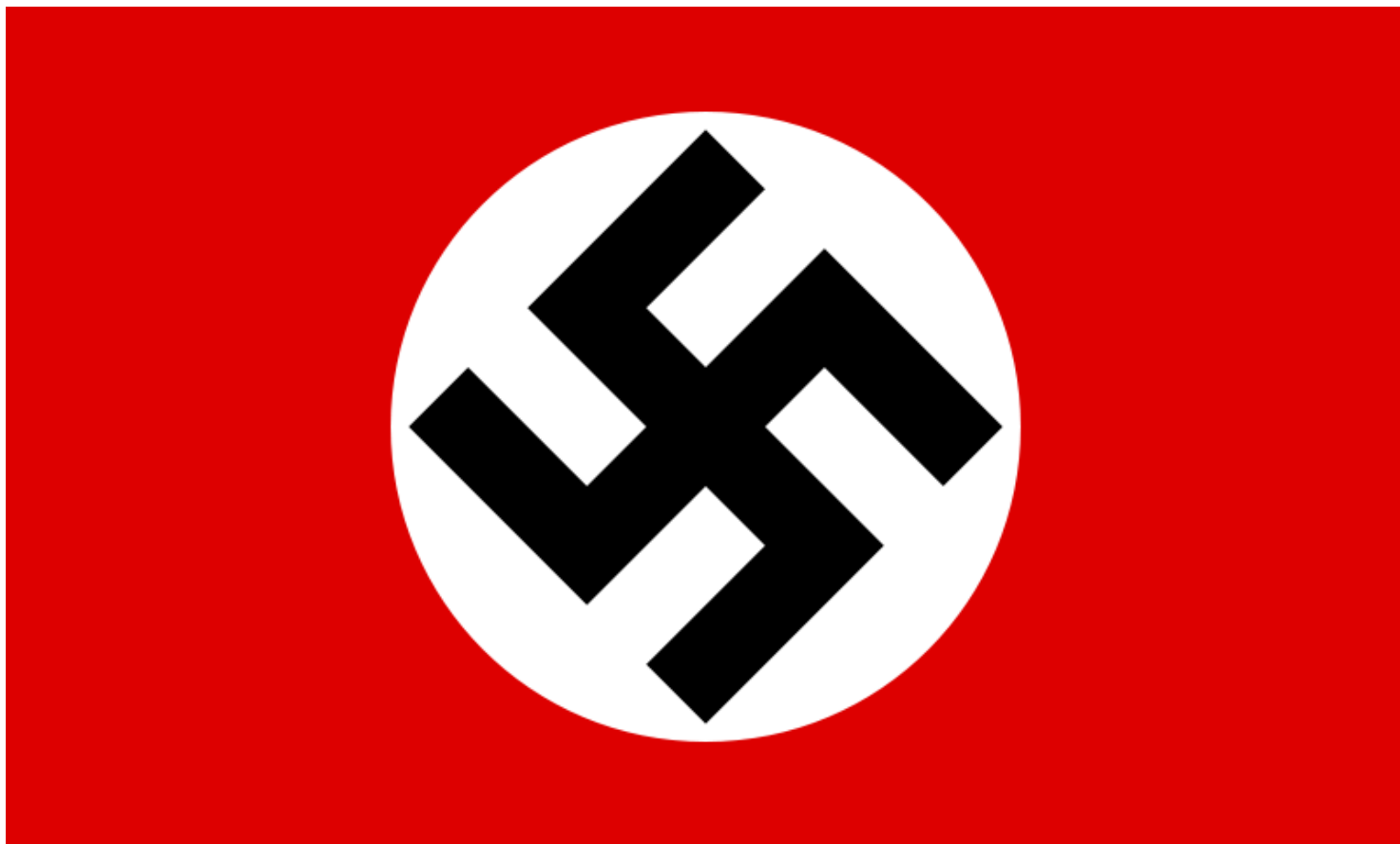
„Dabar būkite sąžiningas, ar jūs esate už juodą-balta-raudoną, ar už juodą-raudoną-auksinę?“

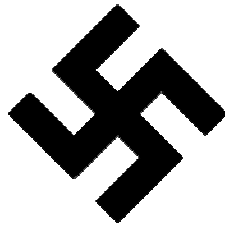
Dr. Paulius Josefas Gėbelsas:

„Nei už vieną, nei už kitą, kadangi:

1. Nėra jokio skirtumo mums, ar Šeidemano ir Strasemano respublikos galas ateis po juoda-balta-raudoną, ar juoda-raudona-auksinę. Turbūt juoda-raudona-auksinė būtų geriau, tada bent jau šita respublika numirtų savo pačios spalvų drobėje.

2. Bendros vėliavos klausimas galės būti išspręstas, kai vokiečių tauta bus suvienyta bendros idėjos ir bendros valios. Judėjimas, kuris pasieks šią nacionalinę vienybę taip pat duos savo spalvas visai tautai, kaip vienijantį ženklą. Mes esame įsitikinę, kad mes būsimė tas judėjimas.“

Mūsų programa

Klausiantysis:

„Kiekviena partija turi programą. Kokia jūsų? Jeigu norite laimėti vokiečių darbininką į savo pusę, ką jam siūlote?“

Dr. Paulius Josefas Gėbelsas:

„Jeigu mes būtumėme pasipūtėliai, arba žydai, mes dabar išvardintume ilgą sarašą pažadų. Niekas nėra lengviau, nei tai. Sakyti tiesą yra tai, kas yra sunku. Yra dar sunkiau ją išklausti ir suvokti. Mes ją sakome nė motais, žinodami, kad tik ji viena rodo kelią į laisvę ir išsigelbėjimą:

1. Žinoma, kiekviena partija turi savo programą. Bet jokia partija nėra bandžiusi savo programą įgyvendinti. Jokios negalėjo ir jokios negalės ateityje, nes visos programos, pateiktos iki šiol, yra netikusios.

2. Mūsų programa yra glausta: dirbančiosios vokiečių tautos laisvė. Būdas tai pasiekti yra aiškus ir paprastas: vokiečių darbininko išvadavimas ir jo reintegracija į nacionalinius rėmus.

Mes padarysime viską, ko reikės, pasiekti šiam tikslui. Mes neatsisakysime socialinės revoliucijos, jeigu nacijos laisvė to pareikalaus. Mes nebijome grandinių trūkimo ant šitos nacijos, jeigu tai yra reikalinga išsaugoti gyvenimui būtiniausius reikmenis Vokietijos darbo jėgai.

3. Mes pažadame vokiečių darbininkui tik tai: kad mes kartu su juo kovosime už jo teises iki paskutinio atodūsiu, nesvarbu kiek ta kova gali kainuoti ir kas seks po jos. Mes siūlome didžiausią gerį, kokį kas nors gali pasiūlyti žmonėms ir jų atstovaujamosioms socialinėms klasėms: kovą už laisvę ir duoną!“

Mūsų reikalavimai

Klausiantysis:

„Ir ką turi daryti vokiečių darbininkas?“

Dr. Paulius Josefas Gėbelsas:

„Nieko šiame pasaulyje nėra nemokamo ir, taipogi, darbininkas turėtų turėti galvoje:

1. Jeigu jis nori būti laisvas, jis dėl to turi daryti aukas. Niekas jo laisvo nepadarys - jis tai privalo padaryti pats. Ir kadangi laisvė yra aukščiausia, jis turi pastatyti savo aukščiausią dalyką - savo paties gyvybę.

2. Tikslas visada yra tiesiogiai proporcingas energijai, išleistai, kad ją pasiekti. Tik melagiai žada dangų kaip atlygį už partijos nario pažymėjimą.

Bet mes sakome: laisvė yra viskas. Ir dėl šitos priežasties, ji iš mūsų ir reikalauja visko: ilgos, sunios kovos, pilnos sunkumų, neramumo, jaudulio ir alkio, ir pavojaus, pastovaus sveikatos, malonumo, džiaugsmo ir pasitenkinimo aukojimo. Tą ir turi suteikti vokiečiai darbininkas. Bet, viso to pabaigoje, geriausias įmanomas apdovanojimas stovi: laisva, produktyvaus darbo Vokietija.

Vidurinioji klasė

Klausiantysis:

„Argi marksistai nėra, vis dėl to, teisūs, kai jie sako, kad Nacionalsocialistinė Vokiečių Darbininkų Partija yra tik menkas vidurinėsios klasės judėjimas, kurio vadovybė susideda iš nevykėlių karininkų, studentų ir gydytojų? Kaip gali patikėti darbininkas, kad tokie gali jį išvaduoti? Jūs nesugebėsite įtikinti jį, kad darbininkus gali išvaduoti tik darbininkai.“

Dr. Paulius Josefas Gėbelsas:

„Tai yra daug nesamonių vienu atokvėpiu. Klausykite:

1. Nacionalsocialistinė Vokiečių Darbininkų Partija nėra menkas vidurinėsios klasės judėjimas, bet, priešingai, protestas prieš socializmo suburžuazėją socialdemokratijoje. Ne mūsų vadai yra menki vidurinėsios klasės atstovai - bet tokie yra, kaip Šeidemanas, Leinertas, Noskė, Baueris, nors dabar jie jau yra tapę aukštesniosios klasės atstovais.

2. Įvardinkite nors vieną nevykėlį karininką, studentą, ar gydytoją Nacionalsocialistinės Vokiečių Darbininkų Partijos vadovybėje! Matote, mano drauge, jeigu karininkas, studentas, ar gydytojas yra marksizmo vadovybėje - ir aš tokių galėčiau išvardyti šimtą - tada jis yra „darbininkų klasės vadas“, bet jei jis vadovauja Nacionalsocialistinei Vokiečių Darbininkų Partijai, jis „nevykėlis“.

3. Jūs klausiate, kaip jie galėtų išvaduoti darbininkus? Kad jūsų klausimas būtų pagrįstas, visų pirma, reikia išvalyti darbininkų judėjimą nuo žydiškų literatų ordos, kurie save vadina dirbančiosios klasės vadais, o iš tiesų naudoja darbininkų judėjimą savo pačių niekingiems tikslams. O tada jie turėtų apsižvalgyti aplinkui ir užmesti žvilgsnį ant „darbininkų“, kurie vieninteliai tegali atnešti jų išlaisvinimą: „darbininkų“ Šeidemano, Velso, Noskės, Bauerio ir kas jie visi yra. Jie visi pavirto storais, gerai maitinamais aukštesniosios klasės atstovais. Jų kova prieš vidurinę klasę buvo paremta tik pavydu ir, kai jie patys buvo priimti į aukštesniąsias klases, tiek jų pavydas, tiek jų kova, pasibaigė.

Vokiečių darbo jėgos ietgalis susideda, be vokiečių darbininkų, taip pat iš išejusių iš vidurinėsios klasės - tokio tipo atskalūnų, kurie protiškai įveikė vidurinę klasę ir kurie yra pritraukti kovon ne pavydo, bet neapykantos klasei, kuri atvedė Vokietiją į katastrofą ir kurie prisideda prie dirbančiosios klasės ne tam, kad gauti asmeninės naudos, o verčiau rado kelią į tautos kūrybinės galios šaltinį iš gilaus ir atsakingo poreikio. Jie prisidės prie vokiečių darbininkų, suvienyti draugyste. Intelektas ir raumenys kartu duos pradžią ateities stebuklui: Trečiajam Reichui.“

Proletariatas ir dirbančioji klasė

Klausiantysis:

„Tai, jeigu aš jus teisingai supratau, Nacionalsocialistinė Vokiečių Darbininkų Partija yra proletarinė partija su buržuazine vadovybe?

Dr. Paulius Josefas Gébelsas:

„Matau. kad jūs tesugebate mastyti koncepcijomis laikotarpio, greitai beišnyksiančio. Vokietija, kurios norime mes, atstovauja visų šitų senų, asenusių koncepcijų įveikimui. Mes nesame nei buržuaziški, nei proletariški. Buržuazijos koncepcijos yra negyvos, o proletariato niekada vėl neiškils. Mes nenorime nei to, kas šiandien eina į pabaigą, vidurinėsios klasės pasaulio formoje, nei to, į ką žydai ir jų tarnai veržiasi kaip „marksistinę-proletarinę“ ateitį. Mes norime dirbančiosios klasės Vokietijos. Ką tai reiškia? Tai reiškia, kad mes norime Vokietijos, kurioje

darbas ir pasiekimas bus aukščiausi moraliniai bei politiniai standartai. Tai yra dėl ko mes esame darbininkų partija, tikriausia to žodžio prasme. Kai mes gausime valdžią valstybėje, Vokietija bus darbo nacija, dirbančiosios klasės valstybė.“

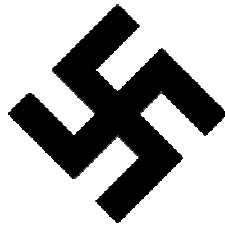
Klausiantysis:

„Tai yra dideli žodžiai! Bet sakykite man, kas yra už jų! Ar jūs ruošiatės naudoti tuščias frazes nuslėpti neapgalvotas idėjas?“

Dr. Paulius Josefas Gébelsas:

„Visiškai ne, mano drauge. Nesupraskite manęs klaidingai. Ateities Vokietija bus pertvarkyta iki savo pamatų. Yra neteisinga manyti, kad vidurinioji klasė galėtų paveikti šį persitvarkymą, atsižvelgiant į tai, kad ji yra kertinis akmuo valstybės, prieš kurią šis persitvarkymas bus nukreiptas, tai yra šiandieninės Vokietijos vidurinioji klasė. Tai, žinoma, nereiškia, kad vidurinėsios klasės nariams nebus leista statyti naujosios Vokietijos. Pats istorinis vidurinėsios klasės vaidmuo yra pasibaigęs ir turės nusileisti jaunesnės, sveikesnės klasės kūrybinei galiai. Ji bus pakeista sveikesnės klasės - mes nesakome „proletariato“, nes tai būtų keiksmazodis prieš Vokietijos darbininkus - dirbančiąją klasę. Ši dirbančioji klasė įtraukia viską, kas dirba už Vokietiją ir link jos ateities: raumenis ir intelektą. Raumenys bus vedami intelekto ir intelektas jam užtikrins pastovų kūrybinės galios jėgostiekimą tam, kad pastatytų savo naują vokiečių valstybę. Šis tarpusavio pasitikėjimas tarp raumenų ir intelekto suvienys darbininkus iš abiejų pusių. Kol žydai sudarys vokiečių darbininkų vadovybę, jie naudos internacionalo nesusipratimą aptemdyti tai skiriančią liniją. Vokiškas intelektas, vadovaujantis vokiškiems raumenims pasireiškia vieninteliu šūkiu, vedančiu į laisvę: vokiečių intelekto ir raumenų darbininkai, vienykitės!“

Internacionalinis ir nacionalinis

Klausiantysis:

„Kitaip tariant, jūs norite marksistų internacionalui priešpastatyti vokiečių socializmo nacionalizmą?“

Dr. Paulius Josefas Gėbelsas:

„Būtent! Pagaliau mes pradėjome suprasti vienas kitą!“

Klausiantysis:

„Bet leiskite man užduoti dar vieną klausimą: jeigu jūs suvokiate, kad priešas, kad ir bevadintumėme žydais, kapitalizmu, ar dar kitaip - masto ir jaučia internacionaliai tada, tikriausiai, su juo negali būti kovojama jokių kitu, nei internacionaliniu būdu? Ir tokios kovos rezultatas bus socializmo internacionalas, kuris kartą ir visiems laikams sutriuškins kapitalizmo internacionalą?“

Dr. Paulius Josefas Gėbelsas:

„Aš matau, drauge: aš galiu kalbėti, kol mano veidas ims mėlynuoti ir viskas ant galo taip pat. Mes tiesiog negalime vienas su kitu susiprasti. Pabandykite pagalvoti logiškai:

1. Žinoma, mes aiškiai suvokiame, kad priešas internacionaliai apsigyveno ant Europos tautų kuprų. Beveik nebėra likę jokio nacionalinio kapitalo Vokietijoje: geležinkeliai, šachtos, gamyklos, pinigai, auksas, nacionalinis bankas - viskas buvo perdirbta į vertybinius popierius, kurie guli žydiškuose Londono ir Niujorko bankuose. Bet popieriai, patys savaime, yra beverčiai - jie nevažiuoja geležinkeliais, jie neiškasa anglių, jie nedaro duonos, ar prekių ir nekuria ir neišlaiko vertės. Jie dirba tik tam, kad nusukti palūkanų. Jeigu mes turėtumėme tikrą vokišką valstybę, tai ji paskelbtų visas vokiškas akcijas, esančias žydiškuose bankuose, nulių ir bevertėmis ir paskelbtų nacionalinio darbo valdžią Vokietijoje. Kadangi mes neturime tokios valstybės, mes turime apsieiti su Doso kolonijos palaiminimais. Nėra jokio nacionalinio turto ir jokio nacionalinio kapitalo, tai yra, turto ir kapitalo, priklausančio mūsų žmonėms, nacijai - vietoje to, viskas yra valdoma internacionalinių bankų ir sindikatų. Internacionalinėje erdvėje nacionalinis kaipalas dirba ne mums, o internacionalinių finansų grobuonys su juo veikia internacionaliai.

2. Kova prieš šitą pasaulinę jėgą, žinoma, turi būti kovojama internacionaliai ir būtų labai siaura iš mūsų pusės, jei mes neremtumėme visose šalyse kiekvieną judėjimą, kuris kovoja toje pačioje fronto linijoje, kaip ir mes. Bet šios kovos tikslas niekada ir jokiais būdais nėra pasaulinė socializmo respublika - tokio dalyko niekada nebuvo ir niekada nebus. Tai egzistuoja tik žydiškų dirbančiosios klasės išdavikų ir suklaidintų vokiečių darbininkų galvose. Tikrasis tikslas yra naujų nacionalistinių socializmo valstybių sukūrimas. Mes taip pat dedame mažai, arba jokių vilčių į vieningą internacionalinę nacijų kovą prieš finansų internacionalą. Yra per daug kliūčių tokiam internacionaliniam ryšiui ir bendradarbiavimui. Kapitalo internacionalas irgi nebūtų toks kvailas, kad pavergtų visas tautas ir nacijas tuo pačiu būdu ir tuo pačiu metu - visa tai įvyksta žingsnis po žingsnio ir jokios nacijos situacija nesutampa su kitos, kiekviena tiki, kad gali save išgelbėti per sukalbamumą ir švelninimą, kol nacijai jau

per vėlu ir ji būna praryta kapitalizmo pabaisos. Ir toliau, mano drauge, mes neturime laiko laukti visų kitų. Mes esame ant savo paskutinio ir galutinio žlugimo slenkščio ir šioje situacijoje tikėtis pagalbos tų, kurie mums niekada nepadėjo ir nepadės, tolygu nusikaltimui. Kas galioja mums - tai šūkis: Dievas padeda tam, kas padeda sau pačiam!

3. Jeigu jūs ir toliau šnekate apie socializmo internacionalą, jūs tik įrodote, kad nesugebate suvokti net paprasčiausių nacijos ir tautos pagrindų. Jokia didi valstybės koncepcija - ir socializmas tikrai yra tokia - niekada nevedė į jokią internacionalizmą. Vedantis istorijos principas nėra maišymasis, bet įvairovė ir skirtumai. Taip visada buvo ir taip visada bus. Kovojimas yra tai, kas formuoja tautas ir nacijas ir bet kas, kas atsisako kovoti, yra pražuvęs.

Jūs galite sakyti, kad tai yra baisu - tai yra taip, kaip yra, mes turime su tuo susigyventi ir kovoti. Istorija yra formuojama gamtos dėsnių, o ne prisitaikėliškų marksistinių frazių. Gamta mėgsta įvairumą, o ne vienodumą. Ji nenori sumaišytos žmonijos košės - ji nori žmonijos, sudarytos iš įvairių tautų ir rasių, tarp kurių stipresnės privalo valdyti silpnesnes. Mes pastebėjome šį faktą ir esame pasiryžę veikti, atsižvelgdami į tai, kad padėti savo, vokiečių nacijai, nusikalti jai reikalingus ginklus, kurių jai reikia kovoje už egzistenciją šioje Žemėje, kad ji galėtų iškilti šiame kovos pasaulyje ir triumfuoti stipresnė prieš silpnesnius. Tai mes vadiname būvimu nacionalistiškais!“

Produkcija ir nacionalizacija

Klausiantysis:

„Visa tai tvarkoje ir gerai. Bet visa tai buvo tik kalbos. Dabar, svarbiausias dalykas, kaip jūs įsivaizduojate socialinės problemos sprendimą?“

Dr. Paulius Josefas Gėbelsas:

„Kaip įsigilinti į šį klausimą: kokia yra socialinės problemos natūra? Septyniolika milijonų darbininkų yra besąlygiškai priklausomi nuo kapitalizmo, kuris visiškai kontroliuoja visus produkcijos metodus, tad jie yra priversti parduoti savo pačių vienintelį kapitalą - savo darbo jėgą, žemiausia galima kaina. Ir dėl šios priežasties jie tiesiogiai jaučiasi išstumti iš visuomenės (valstybės, tautos, nacijos, kaip bevadintumėme), kuri tyliai toleruoja šią situaciją. Esant tokioms sąlygoms, tautos saugumas palūžta ir ji būna padalinta į dvi grupes: vieną, kuri nori matyti valstybę apsaugotą ir kitą, kuri nori eiti prieš ją. Per tokį vidinį susiskaldymą, nacija yra pašalinta kaip jėga, kažką lemianti didelėje istorijoje.

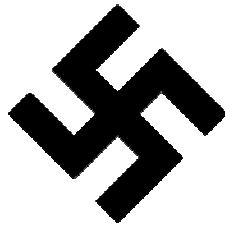
Šito atžvilgiu mes reikalaujame:

1. Visko, ką gamta davė tautai: žemių, upių, kalnų, miškų, gamtinių išteklių virš žemės ir po žeme, oro - visa tai iš principo priklauso tautai, kaip visumai. Jei kam nors tai priklauso, tai tas žmogus gali būti tautos turto nuomininkas ir turi būti atsakingas valstybei ir nacijai. Jeigu jis valdo jam pateiktą turtą prastai, arba kaip nors kenksmingai, tautos atžvilgiu, valstybė turi teisę nutraukti jo teises į tą nuosavybę ir ją gražinti tautai, kaip visumai.

2. Kas liečia jėgą, talentą, išradingumą ir verslą, gamyba išlieka individo provincija. Valstybė garantuoja, kad kiekvienas produktyvus žmogus, ar jo darbo priemonės būtų raumenys, ar intelektas, būtų aprūpintas didžiausia įmanoma dalimi produkto ir pelno, kylančio iš produkcijos.

3. Produkcija, kuri yra iš esmės baigta ir, taipogi, nereikalauja daugiau jėgos, talento, išradingumo ir verslo (transportavimo, komunikacijų, kreditų, sindikatų ir t. t.), yra gražinama valstybei.

Šitai produkcijos ciklas apsisuka ratu ir vėl įtraukia kiekvieną atasakingą darbininką į savo veiklą. Padarydami šitokią sistemą veikiančią, mes išlaisviname produktyvumą iš atlygio vergijos grandinių. Šito rezultatas bus laisva tauta su laisva ekonomika, laisvoje šalyje: nacionalinė bendruomenė.“

Parlamentas ir politinės partijos

Klausiantysis:

„Ir tam prireikė naujos partijos? Kodėl jūs tiesiog nenunešėte šios politinės programos į jau egzistuojančią parlamentinę partiją? Tikrai kokia nors norėtų ją paremti!“

Dr. Paulius Josefas Gėbelsas:

„Cha! - Jūs galbūt esate teisingi. Žinoma, bet kokia politinė partija būtų parėmusi ją, jeigu ji tokiu būdu gautų dar milijoną balsų. Bet mes nedarysime didelės įtakos balsais ir parlamentu. Mes nenorime tik „paremti“ savo programą Reichstage - mes norime imtis jos įgyvendinimo. Tuo mes ir skiriamės nuo visų kitų partijų. Kiti giria programas, kalba, ginčijasi, balsuoja ir renka savo parlamentinius atlyginimus. Bet mes norime savo programą paversti realybe. Mes netikime parlamento ir partijų vykdomu akių dūmimu. Tai yra tik didelė biznio asociacija vokiečių tautos jėgų ir darbo išnaudojimui. Parlamentas yra kaip dykaduonė bitė vokiečių tautos avilyje. Bendri pinigai ir bendra gerovė yra ne taip naudojami. Už viso to yra žydai, kurie judina savo šachmatų figūras, rūpinasi, kad jos kalbėtų, balsuotų ir rinktų savo parlamentinius atlyginimus - ir jie patys laiko valdžios vadžias. Jei jie nori ko nors iš mūsų, tada mes esame „laisvi ir save valdantys žmonės, vykdantys savo pačių valią per savo išrinktus atstovus“, bet, jeigu mes iš parlamento ko nors norime, tai mes tik padugnės. Viso šito suma yra tai, kas yra vadinama demokratija. Ne, drauge. Mes niekada nesitikėjome ką nors laimėti tuo būdu ir niekada nedėsime savo vilčių į parlamentinį veiksmą. Priešingai: mes laukiame dienos, kai vokiečių tauta nusimes šią nevokišką sistemą.“

Klausiantysis:

„Ir kas tada? Kuo jūs tikėtės pakeisti tą sistemą? Turi būti kažkokia valdymo forma! Jei jūs nenorite parlamento, jūs turėtumėte sugalvoti ką nors geresnio. Kasgi, tai bus?“

Diktatūra ir korporacinė valstybė

Dr. Paulius Josefas Gėbelsas:

„Senas įrodytas istorijos faktas, kad bet kokia jauna, tikslą turinti partija, kuri pakeitė korumpuotą, iš vidaus supuvusią sistemą, pasisavino valstybę ir jos jėgas instrumentus sau pačiai tokiu laikui, per kurį ji gali sukurti, naudojant diktatūrą, vedamą savęs pasitikėjimu ir atsakomybe, sąlygas, kurios yra reikalingos visiškai valstybės užkariavimui ir jos persunkimui naujosiomis idėjomis. Kai mes apimsime valstybę, valstybė bus mūsų. Mes ir tik mes būsimės jos atsakingi atstovai. Net jeigu šiandien, kovoje prieš korumpuotą sistemą, mes esame ir turime būti partija - žinoma, ne parlamentinės partijos prasme - tą sekundę, kai sistema sugrius, mes būsimės valstybė. Ir tada mes ją pertvarkysime pagal savo principus. Mes norime išvaduoti Vokietiją - tai yra viskas! Didelė dalis vokiečių tautos jau tapo tokia materialistiška ir baili, kad jos gėris gali būti pasiektas tik prieš jos valią.“

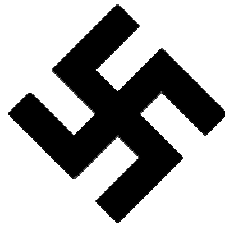
Klausiantysis:

„Visa tai yra gerai. Bet net jūs turėsite pripažinti, kad diktatūra negalės būti ilgalaikis dalykas. kažkas turi ateiti po to!“

Dr. Paulius Josefas Gėbelsas:

„Žinoma, kad turi! Ir mes jau apie tai pagalvojome ir leidžiame savo ketinimams būti žinomiems: mes jokių būdu nenorime neprileisti tautos prie valdžios. Mes tik norime pasiekti ir įtvirtinti sąlygas, kurios vienintelės leis mūsų tautai užsitikrinti savo tolesnę egzistenciją šioje planetoje. Kai šios sąlygos bus pasiektos, mūsų darbas bus baigtas. Tada mes turėsime nacionalsocialistinę valstybę, kurios norime. Demokratijos partijų parlamentas bus pakeistas ekonominiu nacionalsocialistinės valstybės parlamentu. Jo nariai bus renkami visos dirbančios vokiečių tautos, atsižvelgiant į visuotinės rinkimų teisės principus. Bet tokiuose rinkimuose žmonės neskirstys savęs pagal parlamentines-demokratinės partijas, o pagal profesines gildijas, sudarančias nacionalinę bendruomenę. Gerai organizuotos profesinės gildijos užtikrins, kad kiekvienas dirbantis vokiečių gautų teises, kurių jis nusipelnė per savo darbo ir atsakomybės valstybei vertybes. Ekonominis parlamentas tvarkys ekonominę politiką, bet ne valstybės politiką. Jos partneris valdžioje yra senatas. Jis sudėtas iš maždaug dvejų šimtų individų, kuriuos diktatorius išrenka iš visų rangų ir profesinių gildijų, kurie padės valstybės reikaluose. Šie du šimtai sudarys visos nacijos elitą. Jie remia valdžią ir patarimu, ir veiksmu ir yra skiriami iki gyvos galvos. Mirus kuriam nors nariui, kiti išrenka žmogų jį pakeisti. Kancleris bus renkamas iš senato. Jis neša atsakomybę už kiekvieną valstybės vidaus ir užsienio politikos aspektą ir yra pasirengęs paaukoti net savo gyvybę, jei to prireiks, vardan šių politinių reikalų. Kancleris pats renka savo ministrus ir darbuotojus. Jis pats prisiima pilną atsakomybę už jų veiksmus ir, taipogi, savaime suprantama, kad jis gali, savo valia, juos priimti, ar atleisti. Ar tokios valdymo sistemos galva yra prezidentas, ar monarchas, yra nesvarbu. Kancleris svarbesnis ir jūs galite būti tikras, kad mes užtikrinsime, kad jis būtų drąsus ir vientisas vyras.“

Karas ir pacifizmas

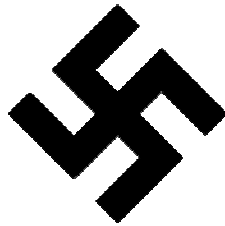
Klausiantysis:

„Jūs visada esate bėdų kėlėjas! Jūs nenorite taikos ir tvarkos, jūs norite konflikto. Karu ir pasibaigs jūsų išmintis!“

Dr. Paulius Josefas Gėbelsas:

„Dabar atrodo, kad jūs tuoj apsiverksite! Jūs kalbate apie taiką. Kas mums duota šiandien - ar tai taika? Ar taika, kai milijonai yra ant gatvių, be darbo, be maisto? Ar taika, kai jauni vaikai turi mirti iš bado, kai žmonės nusizemino iki valkatavimo, kai ši, kadaise klestėjusi mūsų Vokietija, darosi panaši į dykynę? Ką mes patiriame nuo 1918 metų yra nesibaigiantis karas ir šis karas auga vis baisesnis ir žiauresnis kiekvieną dieną. Pasižiūrėkite į citatas iš internacionalinės akcijų biržos - tai yra karo pranešimai iš ekonominio karo būstinės ir pažiūrėkite - vokiečiai darbininkai ir jų šeimos miršta nuo šio karo! Tai yra jūsų taika. Tai kapinių taika. Jūsų tvarka yra vienalytė mirties tvarka. Ne, tikrai, mielas drauge, mes to nenorime. Mes šauksime į kovą prieš tai. Mes pakviesime žmones atsikratyti savo engėjų ir sulaužyti grandines, kurias mums uždėjo žydai. Tik kova už tikrąją taiką gali naciją išvesti iš mirties. Amžinasis gamtos principas yra ne teisingumas, o jėga. Ir todėl mes norime sustiprinti savo naciją, kad ji išgyventų kovoje už gyvynimą. Pacifizmas nesuteikia taikos. Priešingai! Istorija mums rodo, kad tautos ir nacijos, kurios jau nebeturėjo pasirengimo ir valios ginti savo egzistenciją jėga, jei taip prireiktų, visada prieidavo gėdingą galą. Mes apginsime savo žmones nuo tokio likimo. Jie augs stiprūs, valia ir dvasia, jie nebus pažeminti kaip atstumtieji tarp tautų. Mes norime savo teisių ir šios teisės yra: laisvė, duona ir gyvybinė erdvė. Jei mums šios teisės nebus suteiktos, mes už jas kovosime. Kova už laisvę, duoną ir gyvybinę erdvę yra kiekvieno reikalas, aukščiausiojo piliečio, kaip ir žemiausiojo. Tai yra visos nacijos reikalas. Bendra aštuoniasdešimties milijonų išlikti pasiryžusių vokiečių jėga verčiau eis ilgą kelią link taikos įtvirtinimo, negu meluos apie žmogaus teises.“

Vokietijos laisvė

Klausiantysis:

„Ir kas bus viso šito galutinis rezultatas?“

Dr. Paulius Josefas Gėbelsas:

„Galutinis rezultatas bus vokiečių tautos laisvė vokiečių žemėje. Ši laisvė užtikrins duoną ir gyvenimą kiekvienam dirbančiam vokiečiui. Ji su savimi neša moralines ir dvasines jėgas, su kuriomis mes formuosime naują amžių. Mes norime pasiekti daugiau, negu tik naują sistemą. Mes norime pasiekti naują žmogų, kuris, geresnės mūsų įgytos pasaulėžiūros sąlygomis, galės judėti į ateitį.

Ateitis bus mūsų, arba jos nebus iš viso. Liberalizmas mirs, kad socializmas gyvuotų. Marksizmas mirs, kad nacionalizmas gyvuotų. Tada mes kursime naująją Vokietiją - nacionalistinį socializmo Trečiąjį Reichą.“

